

jo er i høi Grad glædeligt, nyde denne Tillid i fuldeste Maal paa alle fremmede Markeder. Det vil være den ærede Landstingsmand saa vel som flere af det ærede Things Medlemmer bekendt, at vore 3 pCts. Obligationer f. Ex. staae i en Priis, der endog ikke afgiver 4 pCt. Rente, men temmelig betydeligt derunder, og de ere meget søgte paa fremmede Markeder, ligesom de her bestandig mere og mere gaae over paa faste Hænder. Det kan altsaa antages, at der er Udset til, at, dersom der ikke skeer uventede Begivenheder, dette Forhold da i de tilkommende Aars Løb vil stille sig saaledes, at man maa formode, at de fleste Hænder vilde benytte Leiligheden til at convertere 5 pCt. Renten til 4¹/₂ pCt. — Hvad angaaer det andet Spørgsmaal, som den samme ærede Landstingsmand har fremsat, da meente han, saavidt jeg forstod ham rigtigt, at Reservefondet her forøgedes ved at der stiftedes en ny Gjæld; men det forekommer mig dog, at dette ikke forholder sig ganske rigtigt. Her stiftes ingen ny Gjæld; den Gjæld, hvorom der her er Tale, paahviler allerede Staten. De 5 pCts. Obligationer gaae, hvis de fordres betalte af Hænderne, ud paa den ene Side, og dersom Staten eller Finantserne da paa den anden Side creerer 4¹/₂ pCt. Obligationer og henlægger dem til Reservefondet, saa forøges ingenlunde Statsgjælden derved. Det er altsaa ingen ny Gjæld, som bliver stiftet; men Status vil i saa Henseende blive aldeles usforandret. Jeg troer ogsaa, at Reservefondet meget vel kan dannes og bestaae af Statens egne Papirer, men, vel at mærke, ikke det Slags, som er blevet foreslaaet. Det er netop med Hensyn dertil, at Udvalget har troet, at det var mindre hensigtsmæssigt at søge Reservefondet dannet ved Papirer af den indenlandske Statsgjæld, hvorimod det har tilsladt sig at henlede Opmærksomhed paa, hvorledes de Forholdsregler, man tidligere fulgte med Hensyn til den Maade, hvorpaa man dannede Reservefondet, turde have meget mere for sig, og at den i paakommende Tilfælde vilde være meget bedre anvendelig, naar den bestod af Statspapirer, selv om det endogsaa var saadanne Statspapirer, der paahvilede de

danke Finantser, da de vilde have en større Afsetningsvei for sig paa fremmede Markeder.

Finantsministeren: Jeg tør ikke gjøre det Krav paa det ærede Things Taalmodighed, som vilde udfordres, naat jeg skulde give efter for en Fristelse, hvortil jeg ellers kunde have nogen Opfordring, nemlig til at imødegaae en Bemærkning af den ærede Ordfører om en heel anden Maade, hvorpaa, efter hans Formening, denne Sag kunde være taget; men, da den ærede Ordfører ikke har bebudet noget Forslag i den Retning, anseer jeg det for min Pligt ikke videre at imødegaae disse Uttringer, skjøndt jeg ellers, som sagt, dertil kunde føle mig opfordret, da jeg ikke betvivler, at det skulde lykkes mig at overtyde det ærede Thing om, at jeg har havt skellig Grund til ikke at følge denne Vei, og navnlig den Grund til ikke at følge den Vei, at den vilde blive dyrere end den af mig foreslaaede, affeet fra dens Uvisshed. Derimod er der en Bemærkning af den ærede Ordfører, der gjør, at jeg dog maa tage en Reservation og henholde mig til min tidligere Udtalelse i denne Sag, da jeg første Gang idag havde Ordet, idet jeg maa bede mine Ord tagne, som de virkelig vare, og ikke videre. Jeg har ikke givet noget Tilfagn om, at Reservefondet aldrig skulde kunne blive forøget uden Rigsdagens forudgaaende Billigelse. Jeg har gjort opmærksom paa, at det var en Selvfølge, at ingen Forøgelse af Reservefondet, der jo skeer ved Statskassens Midler, kunde finde Sted uden Rigsdagens Samtykke til disse Midlers Anvendelse hertil, og jeg har tilføjet, at de særegne Omstændigheder, der have gjort, at man under Krigen var nødsaget til at disponere over Reservefondet uden forud at have erhvervet Rigsdagens Billigelse — hvorimod det stedse bagefter er kommet til Rigsdagens Billigelse deels igennem Statsrevisionens Antegninger og deels igennem den følgende Finantslovs Behandling, — ikke mere ere tilstede, og at det derfor ikke mere er at antage, at Sagen ogsaa i Fremtiden først bagefter skulde blive forelagt Rigsdagen. Jeg troer imidlertid, at det er en Pligt for Finantsministeren ikke aldeles at fraskrive Finantsministeriet Bemyndi-